

U VARŠAVSKOM GETU

Mordohaj Anilević

Zidovi Geta, meso ili zidovi,
meso za vukove, mladićsko meso Mordohaja.
Zidovi Geta, tifusarska tela naslagana kao kamenje,
još jedan kamen da se složi, i još hiljadu nad njim.
Šta će u ovoj noći toliki zid?

To meso Geta od kog se pletu bodljikave žice,
u kom se dube bunkeri, to meso razapeto od kuće do kuće
da se po njemu udara, da se u njega puca.

Geto, taj iskonski kamen, pustinja mudrosti,
gora rasvetljenja i more što se otvara za prolazak,
sve u oku Mordohaja, u zvezdi što u lobanji gori.

To oko Mordohaja, to more vatre u kom se ogleda ova noć,
kao sve noći prošle svetom, kao sve što će doći,
kao jedna jedina noć, oko u kamenu lobanje,
sluša savet pustinje.

Geto u čeljusti vukova, vukovi u čeljusti Geta,
Geto u čeljusti vukova. Nestaće Geta i ovako i onako.
Nestaće ga svakako. Ali — ako Geto pre nego što umre? ...
I stoji pustinja nad pustinjama
nad svim.

Zna Mordohaj tajnu pustinje, kamen svoje lobanje
kad vatreno more njegovih očiju sagori, ali dotle ...
Pesmu ljubavi svu noć prekiva u oružje,
grla od slonovače lije u trube od medu.

Život treba da ostane život,
i tako je.